UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Consiliorvm Sive Responsorvm Avgvstini Beroii Bononien. I. C. Praestantissimi Volumen ...

Cum Summariis, & Indice rerum, ac verborum locupletissimo

Pontificij iuris, Contractuum, seu Dispositionum inter viuos materias distinctè continens

Bero, Agostino

Venetiis, 1577

Consilivm CXXVIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-96504

Visual Library

intelligi comprenſa, ſed ſolum propria ipſius ſer Frãciſci: quo fit, vt omnia, quæ poſtea cõtra ſer Frãciſcũ, ſeu melius cõtra ipſum Guarneriũ uirtute dictæ hypothecæ generalis factæ do. Georgio ĩ exequẽdo ſnĩam ſuper dicto fundo nuncupato *la Guarneria*, qui eſt iuris emphyteotici eccleſiæ Claſſenſis, nõ potuerunt ſaltem Guarnerio ſup dicto fundo obeſſe, ex quo is non potuit ſub dicta generali hypoteca omnium bonorũ dici comprehenſus per prædicta: & tanto magis, cum ſuper dicto fundo iã eſſet ius quæſitũ Guarnerio filio, ut filio, & ſic iure ſuo, qa res inter alios acta alteri nocere non debet, vt C. res inter alios acta. & l. ſępe. ff. de re iudi. ¶ Plura, quæ hæc materia expoſceret, poſſem ẽt hic cumulare tàm ad corroborationem p̃dictorũ, quàm pro reſponſione multorũ, quæ ex aduerſo in iure, & in facto cõtra Guarnerium ſunt oppoſita: verum quia ea ex prædictis optime eradicata, & reſoluta uidẽtur, ac ſi omnia vellem reaſſumere, & præcipuè elegãter dicta per do. Paulum Abbatiæ Claſſenſis aduocatum, illud poetæ dicere poſſem, ante diem clauſo cõponet veſper olympo, & ſanè ſic faciendo non eſſet conſulere, vel verius iudicare, ſed in hac difficili materia longam repetitionem facere, idcirco breuitati ſtudendo, veluti decet optimum iudicem, concludo partes illuſtriſſimi, & reuerendiſſimi domini mei eſſe in iudicando ad fauorem Guarnerij, videlicet benè iudicatum fuiſſe ad illius fauorem, & malè pro parte Abbatis, & monaſterij Claſſenſis fuiſſe appellatũ, ipſumque Abbatem teneri ad renouandũ dictum Guarnerium de dicto fundo nuncupato *la Guarneria*, ſecundum ꝙ ſer Franciſcus eius pater aliàs fuit de illo renouatus: & propter maximas præſentis materiæ difficultates, nec non ob conſilia tot excellentiſſimorum doctorum, qui pro præfata Abbatia conſuluerunt, idem illuſtriſſimus, & reuerẽdiſſimus dominus, ſi ſibi uidebit, ipſam Abbatiã ab expẽſis abſoluat. Laus Deo.

SVMMAE.

1 *Emphyteota eccleſiæ regulariter abſque licentia eccleſię & illa irrequiſita poteſt ſua melioramenta, & ius ſuum emphyteoticũ donare, ſaluo tamen iure eccleſiæ, & num. 8.*

2 *Secus, ſi non ſaluo iure eccleſiæ.*

3 *Item ſecus, ſi inter eccleſiam, & emphyteotam factum fuiſſet pactum, quòd non liceat emphyteotæ melioramenta, & ius ſuum emphyteoticum vendere, ſeu aliter alienare ſine licentia, & requiſitione eccleſiæ.*

4 *Et magis, ſi pactum huiuſmodi eſſet iuratum.*

5 *Emphyteota volens melioramenta, & ius ſuum emphyteoticum vendere quo tempore dominum directum requirere debeat.*

6 *Quid ſi vellet donare ſaluo iure eccleſiæ.*

7 *Et quomodo in contractu donationis dominus directus ſit requirendus, quando ex pacto, aut aliter requiri debet.*

9 *Et an ante contractum donationis, vel poſt requiratur, non refert, & numero. 11.*

10 *Donatarius emphyteoſis ſtatim poſt factam donationem ſine mora tenetur à domino inueſtituram petere, & illi quinquageſimam offerre, & quomodo illud ſine mora intelligatur.*

11 *Pactum inter emphyteotam, & eccleſiam, quòd non liceat emphyteotæ melioramenta, & ius ſuum emphyteoticum vendere, ſeu aliter alienare ſine licentia, & requiſitione eccleſiæ, quomodo in contractu donationis circa requiſitionem ſeruari debeat.*

12 *Emphyteota ob donationem factam irrequiſito domino de iure nullam in pœnam incidit: etiam ſi pactum eſſet de requirendo dominum, quando contrauentioni huiuſmodi pacti nulla eſſet adiecta pœna.*

EPITOME.

STANTE pacto inter emphyteotam, & eccleſiã, ꝙ emphyteota nõ ſinat res locatas ad aliũ, ſeu alios deuenire ſuis dolo, culpa, negligentia, uel defectu ſine licentia, & requiſitione eccleſiæ, emphyteota uolens donare eccleſiam, & dominum requirere tenetur.

Et huiuſmodi requiſitio quando, quomodo
quid ſit facienda, ſeu fieri poſſit.

CONSILIVM CXXVIII.

VISO inſtrumẽto emphyteotico, in
runt hæc verba appoſita, quia ex
ſe dominus cõductor promiſit
ri dictis rebus, ut ſupra, locatis
ligenter, illasque benè, & diligenter ma
iuxta ſuum poſſe meliorare, & ad alium,
ſine re deuenire ſuis dolo, culpa, negligen
ctu abſque licentia, & requiſitione præſ
uel eius ſucceſſoris, ſuper dubio, quo qu
liceat emphyteotæ eccleſiæ donare per
hibitæ ſua melioramenta, & omne ius
teoticum, & præſuppoſito, quòd eccle
quiri, ad quid, & quando ſit requirenda:
determinatè abſq; longa diſcuſſione, mihi
1 cludendum eſſe uidetur, quòd † licet regu
phyteota eccleſiæ abſque licentia eccleſiæ
quiſita donare poſſit, ut concludunt mag
niter doctores canoniſtæ in c. potuit, de lo
Imolam, & domini legiſtæ in l. fin. C. de
teo. vt ad longum refert ibi Iaſ. poſt Alberi
ĩfinitos, quos allegat, quicquid dixerit glo.
d. c. potuit. quas ſequitur Barto. in d. l. fi. & in
præſertim per textum in l. vniuerſas. C. ne re
2 templo. † nam ſecundum Baldum in d. l. fin
tus loquitur, quando emphyteota venderet
titulo rem emphyteoticam ſimpliciter alie
la facta mentione, quòd eſſet emphyteotic
ſaluo iure eccleſiæ, quo caſu iure proprio al
feretur, & non valeret, iuxta ea, quæ haben
tolum, Alexandrum, & alios in l. ſi dom
lega. 1. ſecus, ſi quis, vt emphyteota racion
ius ſuum emphyteoticum alienaſſet, ſaluo
ſiæ ſecundum Bald. ibi, & in pluribus aliis
terea ille tex. in d. l. vniuerſas. eſt lex ciuilis,
re emphyteotica eccleſiæ etiam ad eccleſ
expreſsè diſponere, ſeu ſtatuere non potuit,
ibiq; doctores communiter in c. eccleſia
riæ. & in c. quæ in eccleſiarum. extra de con
& c. fina. de rebus eccle. non alien. cum ſimil
ideò diſpoſitio illius textus ad hoc allegari
3 tur. Tamen † quando pactum inter eccleſ
phyteotam factum fuiſſet, quòd non lice
ductori melioramenta, & ius ſuum emph
uendere, ſeu aliter alienare ſine licentia,
tione eccleſiæ, tunc pactum eſt omnino
d. l. fin. in princ. vbi caſus, & doctores omn
quiunt, quòd attendi debet qualitas pacti
modum, & facultatem alienandi, & eo mo
factum reperitur, ſeruandum eſt, alioquin
teota aliter alienãs pœnam caducitatis, ſeu
inſtrumento appoſitam incideret, vt not.
gé. in l. cum hi. §. ſi cui, in fin. verſic. ff. de tr
& in d. l. fin. dicens, quòd ad remouendum
dubium domini, quando rem in emphyte
cedunt, apponunt pactum, quòd res, ſeu i
teoticum non poſſit alienari, nec donari,
requiſito, nam tunc pactum eſt omnino ſer
& hoc idem voluit Alex. ĩ conſi. 9. lib. 2. & ple
tur per Iaſ. in d. l. fi. colu. 134. in verſi. ſubd
4 Ange. & † tanto magis hoc procederet, qñ
mento, in quo pactum hmõi eſſet appoſitum,
iuratum oĩa, & ſingula uera eſſe, per ea, quæ
in l. ſi quis maior. C. de trãſactio. cum ſimi. ¶
autem, & qñ eccleſia ſit requirenda, ſi emph
velit ſua emporemata, omneq; ius ſuum em
5 cum alteri donare, concludendũ videtur, ꝙ li
contractu venditionis dñs directus debeat ab

teota requiri ante contractū,hoc eſt ante tēpus cele-
bratæ uenditionis per duos menſes,ut ipſe cæteris in
adipiſcendo pro eodē pretio dicta melioramenta, &
ius emphyteoticum præferatur, aut uenditioni con-
ſentiat,& lapſis his duobus menſibus emphyteota ua
leat alteri uendere,& alienare, ut in d.l.fi.& in d.c.po
6 tuit.† tamen qñ emphyteota uellet donare ſaluo iu-
re eccleſiæ,prout ſibi à iure conceſſum uidetur, ut ſu
pra, tunc nō tenetur huiuſmodi requiſitionē facere,
an dominus ſibi donari uelit,qñ fatua,& quodā mo-
do fruſtratoria eſſet talis interpellatio,cū ſemper do-
minus,ut uerìſimile eſt,talē oblationem acceptaret,
& conſequenter emphyteota ſua liberalitate frauda-
retur,& is,quē donans noluiſſet,re donata frueretur,
ueluti affirmant docto. ferè omnes in locis ſupra alle
gatis; ad hunc enim caſum nō adaptatur id, quod hr̄
in d.l.fi.de requirendo dominū,an ꝓ ſe uelit: & ideò
7 † in contractu donationis dominus eſt ſub hac forma
requirendus,uidelicet ꝙ emphyteota denunciet do-
mino,qualiter ob merita,& alia ſeruitia,quę recepit,
ipſe ſaluo iure, & honore, ac conſenſu eccleſiæ, & in
quantū de iure poteſt, vult donare tali puta titio ſua
melioramenta,& ius emphyteoticū, quæ in tali re ab
eo conducta habet: & ꝙ ipſe dominus uelit donata-
riū in emphyteotā recipere ſub eodē canone,eiſdēq́;
pactis,quibus ipſe emphyteota donās cōducebat, do
natariumque ipſum in poſſeſſionē ſuſcipere,& indu-
cere,ac illum inueſtire recepta ab eo quinquageſima
de iure ſolui ſolita: demū donatarius facta donatione
tenetur ſine mora dominū interpellare, ut illū inue-
ſtiat, eiq́; laudemiū pro inueſtitura offerre, ut infra
dicetur. Et ad hæc faciēda domino à iure datur tēpus
duorū menſium à die requiſitionis inchoandū, prout
colligitur ex tex. in d.l.fi.adaptando ibi poſita,quę ad
hunc caſum donationis poſſunt adaptari, ut uidetur
8 eſſe de mente ſcribentiū ibi,qui dicunt, ꝙ † in cōtra-
ctu donationis dominus non eſt requirendus,ſed res
emphyteotica eccleſiæ ſine conſenſu eccleſiæ dona-
ri poteſt,dūmodo ſaluo iure eccleſiæ donetur,ut uo-
luit Bal.in d.l.fi.& in c.1.§.donare. qualiter olim feu.
alien.pot.& in tit.de pace conſtan.in ver.libellarie.in
d.l.ſi domus.§.fi.ff.de leg.1. in l.ſi uxor patrui.C.de le
gatis.in l.ſi uſusfructus.ff.ſolu.matri.in d.l.vniuerſas.
& in auth.quas actiones.C.de ſacroſan.eccle. quē do
cto.cōiter ſequuti fuerūt,ut atteſtatur Iaſ.in d.l.fi.cu-
ius dicta ibi in penul.& vlti.col. benè faciunt, quicqd
Bar.ibi dixerit,qui licet plures ſequaces habeat,tñ in
conſulēdo, & iudicādo nō eſſet ab hac cōi opinione
recedēdū,ut in locis vulgaribus. ¶Et ex prædictis in-
9 fero, † ſatis erit ipſi emphyteotæ ad hoc, ut pœnam
caducitatis non incurrat, ꝙ hanc requiſitionem uel
ante,uel poſt contractū donationis factum faciat, dū
modo ſine mora illā notificationē faciat, ueluti ex-
preſsè declarat Salice.in d.l.fi. col.2.in fine illius arti-
culi,utrum emphyteota poſſit donare, ponendo hęc
uerba,ſed nihilominus gloſa poteſt tollerari, ut ſi do
net irrequiſito domino,non propterea incidat in pœ
nā huius legis, dummodo uadat ad notificandū do-
mino,& quinquageſimā offerat, & donatarius petat
ſibi inueſtituram fieri,& hoc faciat abſq; mora. Ex cu
ius uerbis clarè infertur primo, ꝙ ſi donatio rei em-
phyteoticæ ſaluo iure domini, & eccleſiæ facta fuerit
ſine requiſitione domini,emphyteota pęnā caducita
tis non incurrit. Secūdo, ꝙ facta donatione, ut ſupra,
10 ex poſt facto emphyteota requiſitionē modo,quo di-
ctū fuit,facere poterit. Tertio,† ꝙ donatarius ſtatim,
& abſq; mora, poſtquam donatio facta fuerit,tenetur
inueſtiturā à domino petere, & illi quinquageſima
offerre, & tunc dominus infra duos menſes debet il-
lum inueſtire,ut in d.l.fi.& arg.c.1.in fin.uer.de noua
for.fidel.quomodo autem,& qñ ſine mora peti dica-
tur, dici poteſt, quā primū ipſe donatarius potuerit,
arg.eorum, quæ habentur in l. ſi mora.ff.ſolu. matri.
in l.inſulam.ff.de verb.oblig.& in l.ratum. ubi tex.ff.
de ſolutio.uel dici poteſt,intra annum à die donatio
nis factæ, ueluti in ſimili dr̄ de uaſallo, ſeu de eo, qui
in feudo ſuccedit,ut in c.imperialē.§.pręterea.il 1.de
prohib.feu.alien.per Fed. in c.1. de capitul. Corra. &
in c.1. quo tempo.mil.cum ſimil.¶Non obſtat,ſi di-
ceretur, in terminis noſtris expreſsè fuiſſe conuentū,
ꝙ eccleſia, ſeu dominus requiri deberet, ergo pactū
eſt ſeruandū. d. l.fi. in prin. iunctis prædictis: quia re-
11 ſpondeo primo, ꝙ †conuentio facta circa huiuſmo-
di requiſitionē eſt ſeruanda eo modo, quo facta fuit,
& non ultra.d.l.fi.ibiq; docto.oēs.& facit l.2.ibiq; Sa-
lice.in 3.notabili.poſt Bal.C.de iure emphyt.ſed in ca
ſu noſtro,ut ex tenore inſtrumenti, apparet, cōuētio
de requirendo dominū non reſpicit tēpus cōtractus,
& quo fit donatio, ſed quo res tradi debet, & quo res
ipſa ad alium deueniret, ergo reſpectu tēporis, quo
donatio, & cōtractus fieret, dr̄ ſub diſpoſitione iuris
cōis reſeruatum,tanquam ſit caſus à contrahentibus
omiſſus,arg.l.cōmodiſſimè.ff.de lib.& poſthu.l.ſi cū
dotē.in princ.ibiq; docto.ff.ſolu.matri.quare nō ob-
ſtante conuentione prædicta potuit fieri donatio ir-
requiſita eccleſia abſq; metu pœnæ,quia regulariter,
& de iure cōi hoc eſt permiſſum,ut ſupra:& ſatis erit,
ſi eo temppre, quo res ad donatarium deueniret, ſeu
deuenire deberet, dominus fuerit, ut ſupra, requiſi-
tus. Præterea & ſecundo,dato ſed non conceſſo, do-
minum ex conuentione debuiſſe requiri tēpore,quo
12 donatio fieret,†tñ ſi nō fuerit requiſitus,propter hoc
conductor nullā pęnā,& præſertim caducitatis incur
ret, qñ licet facta fuerit conuentio de requirēdo do-
minum, tñ illi conuentioni, nec in toto dicto inſtru-
mento emphyteotico in caſu conuentionis fuit adie
cta aliqua pœna, nec ēt iuramentum, & ideò contra-
ueniens non dicetur pęnā non appoſitam incurriſſe,
nec ēt pęnā à iure cōi impoſitam,quia ob donationē
factam irrequiſito domino emphyteota de iure nul-
lam in pœnā incidit,ut uolunt docto.cōiter, & ſupra
dictum fuit,& eſt de mēte Ange.in l.cum hi. §.ſi cui.
ff.de tranſactio.& in multis aliis locis, ubi dixit,ꝙ cō
trahentes pęnam adijciunt in caſu, quo cōductor do
naret, pœna ergo non adiecta, nulla poterit iniungi
in caſu,quo dominus in contractu donationis nō fue
rit requiſitus. Non debet etiam haberi in conſidera-
tione iuramentum ad effectum, ut emphyteota pœ-
nam caducitatis incurrat,ſi conuentioni de requiren
do contraueniret, quia iuramentum non fuit in di-
cto inſtrumento,& maximè in dicta conuentione ap
poſitum,ergo non poteſt ſubintelligi,quia eſt perſo-
nale iuribus vulgaribus.¶Si ergo præſupponamus fa
ctā fuiſſe donationē,& demū ante,quā res emphyteo
tica actualiter donatario traderetur, ad notitiā eccle
ſiæ ex proteſtatione, ut ſupra, facta perueniſſe, res vr̄
in tuto, & ideò ad hoc, ut emphyteota, qui donauit,
ſalua habeat ſua melioramenta, & ius ſuum emphy-
teoticum,eſt pro parte ſua domino proteſtādū, quali
ter ipſe ſua melioramenta,& ius ſuū emphyteoticum
donauit titio bene merito,ſaluo iure,& honore eccle
ſiæ, & in quantū de iure potuit: & propterea requirit
ipſum dominū, ut uelit donatariū recipere, illumq́;
inueſtire,& in poſſeſſionē rei inducere,prout de iure
tenetur,alioquin &c. Et hæc ſeruanda ſunt, qñ iā do-
natio irrequiſita eccleſia facta fuiſſet. Cautius tñ fo-
ret proteſtationē hmōi,& requiſitionē,ut ſupra,ante
cōtractum donationis facere,& poſtea ante rei tradi
tionē donatarius deberet dominū requirere,& roga-
re,ut ipſum inueſtiat cū pactis ſolitis,& cōſuetis, ꝓut
de

de iure teneſ, & in poſſeſſionē inducat, & propterea laudemiū, ſiue quinquageſimā ſoluere ſibi offert, ſecundū quod hr̄ in d. l.fi. Vtroq; tn̄ modo puto donationē tenere, ſiue proteſtatio, & requiſitio ꝯctū donationis p̄cedat, ſiue ſubſequatur, dūmodo ante rei traditionē, & inductionē in poſſeſſionē iuxta modum p̄miſſum fiat. Hæc pro quadā informatione ſcribere uolui, offerens me, ſi opus fuerit, plenius dicturum.

S V M M AE.

1 *Emphyteoſis eccleſiæ conceſſa alicui pro ſe, filijs, & deſcendentibus ſuis, an in perſona filiorum dicatur noua emphyteoſis, an uero antiqua, & paterna.*

2 *De vſufructu ad emphyteoſim rectè non arguitur.*

3 *Emphyteoſis ſui natura cum perſona non finitur, ſed eſt ad hæredes, ſeu ad filios ſecundum diuerſitatem emphyteoſis trāſitoria.*

4 *Emphyteoſis alia antiqua, & alia noua.*

5 *Feudum magis, quàm emphyteoſis æquiparatur uſufructui.*

6 *Emphyteoſis conceſſa alicui pro ſe, filijs, & deſcendentibus ipſo iure acquiritur filijs non tantum ex facto patris primi acceptoris, ſed etiam ex prouidentia domini concedentis.*

7 *Et deficiente primo acceptore ius uendicandi rem emphyteoticam aduerſus tertium illam tenentem, & poſſidentem domino non competit, niſi conſliterit apertè emphyteotam ſine filijs, uel ſine liberis deceſſiſſe, & num. ſequenti.*

9 *Emphyteotā deceſſiſſe ſine filijs, uel cū filijs, quando dominus cōtra poſſeſſorē emphyteoſis ad illā uendicādā agit, ad quem ſpectet.*

Et an ex eo, quòd probetur mortuum eſſe, præſumatur ſine filijs deceſſiſſe.

Et quid ſi filium habuiſſe, uel ſibi natum eſſe probatum fuerit.

10 *Mortem, & uitam alicuius probare ad quem ſpectet.*

11 *Filium ſemper patri ſuperuixiſſe maximè in contractibus in dubio præſumitur, & contrarium dicens probare tenetur.*

Idem, quando ſumus in diſpoſitione, in qua illa conditio, ſeu qualitas, ſi quis deceſſerit ſine filijs, non fuit expreſſa, ſed ſubintelligitur, numero 13.

12 *Neque contrarium infertur ex eo, quòd pater alium in teſtamento ſuo hæredem inſtituat.*

14 *Deceſſiſſe quem ſine filijs, etiam ſi conſtiterit illum ſemel filium habuiſſe, quando præſumatur.*

15 *Viuere quis adhuc in dubio præſumitur, ſi probatum fuerit illum natū fuiſſe: Et quando illum uiuere uerè etiam probari debeat.*

16 *Teſtes etiam poſt concluſum in cauſa, & publicatis atteſtationibus in termino reprobatorio poſſunt examinari.*

EPITOME.

Emphyteosis quando ab eccleſia conceſſa fuit alicui pro ſe, & filiis, & deſcendentibus ſuis, ſi mortuo primo emphyteota eccleſia uelit emphyteoſim tanquā finitā ob lineam deficientem uendicare ꝯ tertiū rem emphyteoticam detinentem, & poſſidentē, debet probare emphyteotam deceſſiſſe ſine filiis, & deſcendentibus, nec ſufficit probare illū deceſſiſſe, maximè ſi conſtaret emphyteotam ſemel filium habuiſſe. Alioquin eccleſia tanquā male agens ſuccūberet.

CONSILIVM CXXIX.

PRo reſolutione dubiorum in cauſa manſionis ſancti Ioannis dominę contra Iacobum de Piſtorio ſuper quibuſdam bonis, ut dicitur, emphyteoticis per ipſum Iacobum tentis, omiſſis his, quę proceſſum concernunt,
1 uidetur ſuper meritis cauſæ dicendum, ꝙ † licet quādo emphyteoſis eccleſiæ reperitur cōceſſa alicui pro ſe, & filiis, & deſcendentibus ſuis, poſſit in perſona filiorū dici noua emphyteoſis, ueluti ēt de uſufructu dicitur in l. ſtipulatio iſta. §. ſi quis ita. ff. de uerb. obli. & per Alex. in l. apud iulianum. §. ſi quis. ff. de lega. 1. cum aliis, quamuis hoc dictum ſit ualdè ambiguum,
2 ut inquit ibi Alexan. † nec ſit arguendum de vſufructu ad emphyteoſim, quia uſufructus eſt quoddā ius perſonale, quod cum perſona extinguitur. §. Inſtitut. de uſufru. iuncta l. 1. ff. de ſeruitut. fuerit pro ſe, & hæredibus, uel filiis ſtipulatoris rit in perſona ſtipulatoris extinctus, ſequatur ſona hæredis, ſeu filii dicatur nouus, & ſpectu hęredum, & deſcendentiū antiquus
3 l. ſtipulatio iſta. At † emphyteoſis ſui natura non finitur, ſed ad hæredes, ſeu filios uerſitatem emphyteoſis eſt tranſitoria, ager vectig. uel emphyteo. cum §. emph auth. de nō alien. aut permut. rebus. & phyteoſis in perſona hęredis, ſeu filii di
4 † Hinc ſcribentes crebro admittunt ali & aliam antiquā emphyteoſim, primā, in primo acceptore, ſecundam, quæ à p prouenit, ut dicitur de feudo, ueluti pr ſcribentes in uariis locis, ut in l. ſi mihi, verb. oblig. & Bald. in prælud. feudorum uſufructu non conceditur: ergo ſicut feu ſonis hæredū, uel filiorū non mutatur, qu tur, & paternū, ſeu antiquum uocetur, li ſona deficiat, ita eadē ratione dicendū eſt teoſi, ꝙ non dicatur eſſe, neq; tanquam no re in perſona filii primi impetrantis, ſed pa antiqua: & tanto magis hoc uerum eſſe o quia ut dictum eſt, in perſona filii, ſeu nepo
5 citur nouum feudum, † cū tn̄ feudū magis tur uſufructui, ut in cap. 1. circa fin. in quib amitt. quam emphyteoſis iuxta. §. adeo. In ca. & l. 1. C. de iure emphyteo. Emphyteo qualibet perſona noui ſucceſſoris nō dr̄ no tiqua, ſeu paterna, & ſic illamet, q̄ fuera primi, cū morte regulariter non finiatur uſusfructus: tn̄ præſuppoſito ēt, ſed non
6 noua diceretur, † filiis, & deſcendētibu quiritur non ſolum ex facto ſui patris ac etiam ex prouidentia domini cōcedent per Bartolum, Alexandrum, & alios in d.
7 titio. Quo fit, † ut deficiente primo accep dicandi rē aduerſus colonum emphyteot rem emphyteoticam tenentem, & poſſide no non competat, niſi quando conſtiterit tam ſine filiis, ſeu liberis deceſſiſſe, nam cu ſit ad dominum reuerſura, niſi ipſo emph liberis decedente, non poteſt dici ius uen ꝯ quemlibet poſſeſſorē cōpetere, niſi po erit, atq; cōſtabit emphyteotā ſine liber ueluti in ſimili dr̄ de re ſubiecta fideicōmiſſo redē alienata, pendente illa conditione, fid ſine liberis, quæ ꝯ poſſeſſorē, ſeu emptorē non poteſt, niſi poſtquam conſtiterit grauat beris deceſſiſſe, ut in l. fi. §. ſin autem ſub con C. communia de legatis. Potuit enim res em tica perueniſſe ad tertiū, qui uel ex titulo em ticario, uel ex locatione ad modicū, uel ad tēpus rem ab ipſo emphyteota, uel ab eius in ea ſucceſſerat, habuerit, ad tradita plenè nē de Imola in c. potuit. extra de loca. & p
8 in l. fi. C. de iure emphyteo. & † ideò ſtatim nus uidet tertium, ad quē res non poteſt emphyteoſim poſſidere, nō poteſt ꝯ poſſ rem detinentem agere, niſi apertè cōſtet e tā, aut eius filium ſine liberis deceſſiſſe, alio phyteotā, uel eius filium in ſua poſſeſſione re diceretur, arg. l. fi. ff. uti poſſide. per Barto 1. §. quod ait prætor. col. penultima. ff. eodem quibus infertur, ꝙ manſio, quæ contra Iacob emphyteoticam poſſidentem rei uendicat ante, quàm conſtaret Antonium, & eius fili deſcendentibus mortuum eſſe, male egit,

UNIVERSITÄTS-BIBLIOTHEK PADERBORN